

DOT HUTCHISOVÁ

ZTRACENÁ SEZONA

ČAS NEBYL JEŠTĚ NIKDY TAK NEÚPROSNÝ

xyz

Ztracená sezóna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Dot Hutchisonová
Ztracená sezóna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Dot Hutchisonová
ZTRACENÁ SEZONA

DOT HUTCHISONOVÁ

ZTRACENÁ SEZONA

Přeložila Olga Engelthaler Neumanová

*Pro Roberta a Stacy – díky, že jste měli trpělivost
odpovídat na všechny moje právnické otázky.
Nechtělo se mi to všechno googlovat.
Díky, že jsem si mohla ušetřit záznam v rejstříku podezřelých.*

1

„Elizo, pojď mi pomoci.“

Krátce mrknu na Cass. „S čím?“

„Co má pořád Mercedes s těmi slunečnicemi?“

Třetí členka našeho týmu přestane upravovat slunečnice ve váze postavené na registrače a otočí se k mému stolu, kde sedíme já a Cass. „Cass, jak dlouho už mě znáš? Proč ses na to ještě nikdy nezeptala?“

Cass pokrčí rameny, ale tak jako všechna její gesta vychází i tenhle pohyb z celého těla. Dokonce i židle, na níž máme položené nohy, se roztřeše, když zaregistruje její jednoduché gesto. „Asi mi to nikdy nepřišlo dost důležité na to, abych se na to ptala.“

„A najednou ano?“

„Ne, ale nudím se a zrovna přišla čerstvá várka.“

Přestanu je poslouchat. Dohadují se spolu takhle už mnohem déle, než je znám. Podívám se na telefon, abych zjistila, kolik je hodin, a pak mrknu k prázdnému stolu kousek od toho našeho. Bran má zpoždění.

Bran ale *nikdy* nechodí pozdě. Dokonce by se dalo říci, že jeho potřeba být všude včas hraničí s posedlostí.

„Mám ráda slunečnice, protože se vždycky natahují ke slunci.“

„Proboha, ty a tyhle tvoje metafory.“

Dobře, dá se říci, že existuje nemalá pravděpodobnost, že se po Branovi poohlížím ani ne tak proto, že bych měla starosti, ale spíš proto, aby tyhle dvě přerušil v jejich věčném dohadování. Cassandra Kearneyová a Mercedes Ramirezová se znají už z akademie FBI, kde studovaly asi před třinácti lety, a obě pak skončily v oddělení vyšetřování trestných činů proti mladištým. Až donedávna pracovala každá v jiném týmu, ani ne před rokem ale došlo k reorganizaci, aby týmy stíhaly větší přísun práce, a šéf našeho oddělení Victor Hanoverian se rozhodl, že nám prospěje, když dostaneme do týmu ještě čtvrtého člena. Dostali jsme Cass, kterou jsme měli vypůjčenou na jednom pekelném, velice osobním případu přede dvěma roky. Z různých lidí, kteří v Quanticu pracují na trestných činech proti mladištým, se k nám temperamentem hodila nejlépe, jak nám sdělil.

Bylo evidentní, že se během svého malého proslovu drží, aby se nerozesmál. Naprosto jednoznačně jsme Vikiho nejoblíbenější tým, částečně proto, že Bran a Mercedes byli jeho partnery, než ho povýšili. To, že nás má rád, ale neznamená, že si do nás při každé možné příležitosti nerýpne. Respektive, rád si rýpne jmenovitě do Brana.

Už takhle jsme s Mercedes měly proti Branovi přesilu. Ještě s Cass už nemá nejmenší šanci.

„Elizo? Elizo!“

Cass mi vrazí loktem do boku a já zamrkám. „Co je?“

„Co si o tom myslíš?“

„Co si myslím? Co si myslím... o... o tom, čemu jsem teď evidentně vůbec nevěnovala pozornost?“

Obě se zašklebí a Mercedes potřese hlavou. „Situační pozornost, Sterlingová. Měla bys víc trénovat.“

„O čem si mám co myslet?“ zeptám se, místo abych se obtěžovala na ni reagovat.

„Je Mercedes podobná slunečnici?“ zopakuje Cass.

„Je ti jasné, že přesně z těchto rozhovorů má noční můry?“

Obě pohlédnou k Branovu stolu a vybuchnou smíchy. Nemusí se vůbec ptát, o kom mluvím. Uklidňuje mě, že v týmu panuje takhle dynamika, ačkoliv někdy je to spíš děsivé. Když jsem vyšla z akademie, poslali mě zpátky do Colorada, do denverské terénní divize. Mojí matce se ulevilo – když už jsem si musela vybrat tuhle nebezpečnou, pro dámy nevhodnou práci, tady mi to aspoň mohla dávat sežrat osobně. Já ale byla trochu zklamaná. Chtěla jsem poznat nové prostředí na delší dobu než na sedmnáct týdnů, co jsem strávila v akademii. Pak mi ale asi před čtyřmi lety nabídli transfer do tohoto týmu. Chvíli trvalo, než jsme si na to všichni zvykli.

„Tašku tady má,“ všimne si Mercedes. „Hele, vykukuje mu zpod stolu.“

Hm. To je pravda. „Že by seděl u Vikiho?“

„Nebo je u Yvonne, jestli se něco podělalo a ona se snaží vytáhnout všechny informace. Je u sebe v kanclu?“

Já i Cass natáhneme krk, abychom dohlédly až k Yvonne, dveře jsou ale zavřené a v prostoru bez oken nemáme možnost zjistit, zda technická analytička našeho týmu sedí ve své kanceláři, nebo je pryč.

„Elizo, už jsi dala inzerát na ty šaty?“ zeptá se Cass.

„Kdybych ti podala vidličku, půjdeš ji strčit do zásuvky?“

Zakření se na mě a vůbec nevypadá, že by ji moje poznámka zamrzela.

Než mi jedna nebo druhá stihnou navrhnout ještě něco dalšího, co bych mohla udělat se svými nepoužitými svatebními

šaty, otevřou se dveře Vikiho kanceláře, která je o trošku výš, na konci rampy, jež vede k zasedací místnosti. Viki vyjde ven a opře se o zábradlí. „Dobré ráno, dámy.“

„Dobré ráno, Charlie,“ odpovíme všechny tři sborově.

Většinou se usměje a poradí nám, ať si to schováme pro Ed-
disona.

Dnes ale... „Máte nový případ. Místní. V Richmondu.“

Pohlédneme na sebe a pak se obrátíme zpátky k němu. Mercedes řekne to, co si myslíme všechny. „V pohodě?“

„Eddison se k vám přidá v autě. Začíná to tým Wattsové, ale budete s nimi spolupracovat.“

Eddisonova, respektive Branova nepřítomnost mi najednou připadá znepokojivá. „Je to únos, ne?“ zeptám se. „Malá holka?“

„Yvonne vám za chvíli pošle všechny soubory. Jenom musí označit posledních pár podkladů, co nám poslali.“

Což znamená, že mám pravdu, ale Viki nechce, aby si o tom šuškala celá kancelář.

Sklouznu ze stolu, Cass z něj seskočí jako veverka, protože je moc malá na to, aby z něj dokázala sklouznout jako já, a všechny tři si za půl minuty sesbíráme všechno potřebné. Není to daleko, takže si nemusíme brát tašky do terénu. Musíme si ale vzít kabáty, přece jen je konec října. Žádná z nás si nechce brát do terénu kabelku, když je jen trochu možné se tomu vyhnout, ale nechávat je v autě je stejně nepříjemné, takže to, co si nemůžeme pověsit na pásek, si přesuneme do kapes kalhot a kabátů, a tak je nakonec máme nacpané jako sysel svoje torby.

Ve výtahu nám na tabletech cinkne příchozí dokument. Otevřu ten svůj. „Brooklyn Mercerová,“ přečtu nahlas. „Běloška, osm let. Blondaté vlasy, modré oči. Zmizela... včera.“

Cass vyjekne. „Včera? A volají nás teď?“

„Zmizela, když... doprčic. Když šla odpoledne domů ze školy.“

„*Mierda.*“

Natáhnu se a prudce zmáčknu tlačítko k zastavení. Výtah se s cuknutím zarazí.

„Vždycky je to ve výtahu...“ zamyslí se Mercedes nahlas.

„Sterlingová?“

„Jenom... mi dejte chvíli.“ Uhladím si rukou vlasy na temeni, abych se ujistila, že jsou pevně zapletené do maličkého drdolu.

Za týden a půl, 5. listopadu, uplyne pětadvacet let od chvíle, kdy osmiletá Faith Eddisonová, blondatá a modrooká holčička, zmizela cestou domů ze školy a už ji nikdo nikdy neviděl. Bran si bude prohlížet fotky Brooklyn Mercerové a část jeho duše nevyhnutelně uvidí jeho sestru. Takový případ v tuhle roční dobu mi přivede na mysl otázku, jak dlouho mu trvalo, než ve mně přestal vidět Faith.

A jestli se mu to dělo i potom, co jsme spolu před třemi lety začali chodit.

Pustím tlačítko k zastavení a výtah se dá znovu do pohybu. „Takže už je jasné, proč případ vede Wattsová,“ vzdychnu. „Ani mně, ani Eddisonovi nedovolí dostat se moc blízko. Já jsem jí moc podobná a on je zaujatý.“

Mercedes mě botou lehce kopne do nohy. „Viki by nám to nedával, kdyby si s Eddisonem nebyli *oba* jistí, že to zvládne. My mu v tom pomůžeme.“

Cass přikývne. „Jsme tu pro něj a Wattsová mu nedovolí, aby se do toho moc zamotal.“

D O T H U T C H I S O N O V Á

Tak uvidíme. Někdy svoje hranice zkrátka rozeznáme až ve chvíli, kdy je překonáme.

2

Eddison na nás čeká v autě přesně tak, jak předpověděl Viki. Mimo službu je to Bran, můj přítel. Právě teď je ale Eddison, stejně jako Cass a Mercedes jsou na případu Kearneyová a Ramirezová. Eddison je jako Charlie a my jako jeho andílci, celý podělaný svět ho pořádně sere, ačkoliv na tom zas tak nezáleží.

To je pro něj typické. Se svým hněvem umí pracovat, strašně se snaží, aby nevybuchoval, pokud to není v dané situaci žádoucí nebo příhodné, zuřivost mu ale pulzuje pod kůží déle, než si kdokoli z nás pamatuje. Z toho, co vím od jeho matky, už to trvá pětadvacet let, a není těžké propojit to s tím, co se stalo Faith.

Teď sedí na místě řidiče velkého SUV a ruce má sevřené na volant, až mu běhají klouby. Rádio je místo obvyklého tichého hraní vypnuté. Nastoupím na místo spolujezdce, Kearneyová s Ramirezovou nasednou dozadu. Kearneyová je z nás jediná, která může sedět za Eddisonem, protože je tak malinká.

O půl parkoviště výš se tým Wattsové rozdělí do dvou černých SUV, stejných, jako je to naše. Vlastně je to tým, odkud k nám přišla Cass – tohle je první případ, na němž máme spolupracovat od té doby, co Cass přešla k nám. Eddison je nechá vymanévrovat z parkoviště jako první, z jednotlivých pater parkoviště sjíždějí před námi, zatímco my uzavíráme celý maličký konvoj mířící do Richmondu. Pár minut panuje v autě nepříjemné ticho.

Já pak odemknu obrazovku svého tabletu a odkašlu si. „Brooklyn Mercerová. Většinou ze školy chodívala společně s kamarádkou ze sousedství a jejím starším bratrem.“

Eddison svírá volant tak pevně, že mu napětím praskají klouby.

Po chvílce pokračuju. „Bratr jménem Daniel byl včera na školním výletě, do školy se měli vrátit až navečer. Jeho sestra Rebecca odešla domů před obědem, protože jí bylo špatně. Rodiče se snažili zařídit, aby Brooklyn někdo vyzvedl, ale nevyšlo to. Budeme muset zjistit, co se stalo.“

„Rodiče?“ zeptá se Eddison sevřeným hlasem.

„Oba pracují. Brooklyn většinou zůstává u Rebeccy, než jeden z rodičů přijde z práce, nebo se doma zamkne. Na dveřích má bezpečnostní řetězy, aby se dovnitř jen tak někdo nedostal, když je sama doma.“

„Kdy si uvědomili, že zmizela?“ zeptá se zezadu Kearneyová.

„V osm večer. Rodiče se domů dostali pozdě a zjistili, že Brooklyn tam není. Volali sousedům, jestli není u nich, ale nebyla.“

„Kdy zavolali policii?“

„V půl desáté. Nejdřív ji šli hledat, šli od domu ke škole, aby se podívali, jestli někde neupadla nebo třeba nezůstala ve škole.“ Mžourám na obrazovku a přiblížím si škrabopis vyšetřujícího policisty. „Volali na školní nouzový telefon a propojili je s ředitelem. Společně s hospodářem školy prochází každý den školní areál, než odchází domů. To se stalo okolo šesté, ale Brooklyn nikde neviděli.“

„Sourozenci?“

„Jedináček. Policie se pustila do hledání, udělali rojnici a společně s rodiči klepali na dveře v celé čtvrti a vypyтали se, zda

někdo něco neviděl. Fotku Brooklyn poslali do nemocnic, hasičům, do obchodních center a do televize.“

Ramirezová si na své obrazovce vyťukává nějakou poznámku. „Richmond je odsud jen hodinu a půl. Jak to, že nikdo z nás nedostal signál AMBER na telefon?“

„Hmmm...“ Projdu pár zbývajících stránek dokumentu.

„Neposílají vždycky signál do širšího okolí, když nemají důvod předpokládat, že případ nemá lokální charakter,“ odpoví Eddison.

„Přesněji řečeno,“ dodám a zkroutím se pod bezpečnostním pásem tak, abych na všechny lépe viděla, „žádný AMBER signál zatím vyhlášen nebyl. Neexistuje podezřelý ani popis vozidla, takže to nesplňuje kritéria pro vyhlášení pátrání podle signálu AMBER. Nemáme dost informací, aby mohla veřejnost při pátrání pomoci.“

„Nahlásil to někdo na národní centrálu pohřešovaných mladistvých?“ ptá se Ramirezová.

„Jo, a do centrální kriminální databáze a do místní databáze ve Virginii, ale to až dneska ráno. Vypadá to, že když přišel šéf denní služby, udělal pořádný brajgl.“

Koutkem oka zahlédnu, jak Kearneyová otevřela pusou, mrkla na řidiče a radši zase spolkla to, co se chystala říct. Jestli to aspoň trochu připomínalo to, co běželo hlavou mně, tak to bylo něco o tom, že policisty v Richmondu zřejmě brzy čeká kurz o tom, jak se zachovat, když zmizí mladistvý. Rodiny nemůžou vědět, že vždycky, jakmile se ztratí dítě, je potřeba okamžitě zavolat policii. Policisté by dali stokrát raději přednost falešnému poplachu před alternativou, že by dítě mělo být pohřešované několik hodin, než se o tom dozví, ale většina lidí uvažuje opač-

ně – nechtějí policii zatěžovat, než si jsou úplně jistí, že je něco v nepořádku. To, že Mercerovi policii volali po hodině a půl, rozhodně není nejhorší. Aspoň, že to nebylo později.

Zároveň ale běžná rodina netuší, že hned po policii je potřeba zavolat na národní centrálu pohřešovaných mladistvých. Po prvním zavolání by měla policie informaci postoupit dál do místní databáze a do centrální kriminální databáze, na národní centrálu ale musí telefonovat rodina. Čím rychleji se popis dítěte a další detaily rozšíří po síti, tím víc se zvyšuje šance, že ho najdou.

Brooklyn byla nezvěstná přes dvanáct hodin, než někoho napadlo rozšířit o tom informaci jinde než v Richmondu. Noční směna to zkrátka pěkně podělala.

„Nějaké známky toho, že ze školy přišla domů?“ ptá se Kearneyová.

„Ne. Školní taška zmizela, vzkaz od matky zůstal ležet na kuchyňské lince a svačina taky zůstala v ledničce. Žádné známky pokusu o vniknutí kolem oken či dveří. Dopisy zůstaly ve schránce na příjezdové cestě. Většinou poštu vybírá ona, když jde ze školy.“

Eddison vyklepává palci na volant nervózní rytmus. „Pohybují se v oblasti nějaké nebezpečné osoby, které máme v databázi?“

„Zatím nevím. Yvonne tu má poznámku, že v záznamech máme spoustu divných týpků, ale bude trvat, než je roztřídí podle typu trestné činnosti.“

Záznamy o sexuálních násilnících jsou rozsáhlé a rozmanité, od zvrhlých a násilných aktů až po hlouposti a činy spáchané v opilosti. Když se lidé dozvědí, že jejich soused má takový zá-

znam, většinou hned myslí na nejhorší, což může být v podobných případech problematické. Když musíme marnit časem na to, abychom přesvědčili veřejnost, že ožrala, co se šel vymočít v zapadlé uličce a vykoledoval si tak záznam za veřejné odhalování, nejspíš nebude ten samý člověk, co unesl malé dítě. Ve chvíli, kdy bychom mohli dotyčné dítě opravdu hledat, nám pak tenhle čas chybí.

„Žije s biologickými rodiči?“ ptá se Ramirezová.

„Ano. Pro oba první manželství, pořád jsou svoji a bydlí spolu.“

Kdyby byla Brooklyn adoptovaná nebo v pěstounské péči, nebo kdyby byl jeden z rodičů nevlastní a její biologický rodič žil někde jinde, měli bychom konkrétní osoby, po kterých se poohlédnout.

V duchu všichni postupujeme podle naučeného seznamu, klademe si pořád stejné otázky a snažíme se vydedukovat, co víme a co nevíme a které možnosti můžeme rovnou vyloučit.

Eddison pustí volant, aby upravil klimatizaci. Možná jsme pitomí, ale všichni na sobě máme kabáty, takže je jasné, že topit nebude potřeba. „Nějaká souvislost s dalšími případy?“

„Nic zjevného. Pár dalších otevřených případů zmizelých dětí z Richmondu už je staršího data. Podezření na útěky z domova, dva únosy rodiči. Jediné dva případy, kdy dítě zřejmě unesl cizí člověk, jsou staré několik měsíců. Patnáctileté děvče a šestiletý kluk.“

„Věkem to sem nesedí,“ poznamená Kearneyová.

„Ani vzhledem. Kluk je černoch a děvče je hispánského původu. Jsou z úplně jiných čtvrtí, chodí na jiné školy, mají jiné společenské zázemí. Nikdo nemá nic společného s ostatními. Yvonne oba porovnává s daty Mercerových, jen kdyby náhodou.“

„V jaké bydlí čtvrti?“ ptá se Ramirezová. Na tabletu má otevřenou mapu Richmondu.

„Docela slušná čtvrt, střední třída, vypadá to,“ odpovím já. „Většinou rodiny nebo páry, kterým děti vylétly z hnízda. Zahrádky, příjezdové cesty, schránky do ulice, výborné veřejné osvětlení i silnice. Dost nóbl na to, aby tu vzniklo sdružení majitelů, ale většinou se snaží jen o to, aby si tu nepronajímaly domy skupinky studentů. Asi tam s tím mají potíže, protože to je i ve strážnickových poznámkách. Pár matek v domácnosti, sem tam i otec, ale jinak rodiny se dvěma příjmy nebo single rodiče a nakonec dva domy, které si skutečně pronajímají nějakí studenti.“

„Mají Mercerovi nějaká domácí zvířata?“

„Dvě kočky, obě v pořádku. Zkontrolujeme místní obchody s mazlíčky a útulky, abychom se podívali, jestli nedošlo k nějakým podivným adopcím.“

Kearneyová na svém tabletu doplní do spisu poznámku. „Je Brooklyn typ dítěte, které by šlo nalákat na domácí zvíře?“

„Netuším. To se musíme zeptat.“

Zbytek cesty do Richmondu se pitváme v těch málo informacích, co máme k dispozici, a navzájem si vyměňujeme otázky. Kearneyová zapisuje ty, na které neznáme odpověď. Je jich většina. Pár minut před cílem mi Wattsová zavolá na mobil. Nevolá Eddisonovi, protože ten vždycky řídí. Existuje pouze pár velice jasně definovaných výjimek. Je totiž příšerný spolujezdec. Připojím se přes Bluetooth.

„Sterlingová.“

„Připravena zapsat si úkoly?“ Hlas Wattsové zní v reproduktorech auta zdeformovaně.

„Ano, madam.“

„Kristepane, Sterlingová, neříkej mi madam! Ramirezová, ty budeš s rodinou. Na to jsi nejlepší z obou týmů. Zůstaň u nich, ať se soustředí na tebe, vysvětlí jim, co dělá zbytek. Udělej, co budeš umět. Uklidni je, nebo je aspoň udržuj stabilizované. Eddisone, nezapomínej, že tohle jsou instrukce od Vikiho, ne ode mě.“

Eddisonovi zaškube ve rtu. V lepších dnech by z toho byl úšklebek.

„Jasně. Co budu dělat já?“

„Ty jsi druhý velitel, takže chci, aby ses určitě setkal s kapitánem denní směny a s tím, kdo tam je ze státních. Potom budeš se Sterlingovou. Sterlingová, ty a Kearneyová začnete u sousedů, kde Brooklyn bývala po škole. Potom se Kearneyová připojí k Burnsideovi. Na okraji čtvrti se něco staví, nějaká přístavba. Chci, abyste prohlédli, jak to tam vypadá. Budou s vámi místní policisté. Sterlingová, Eddisone, vy zamíříte na druhou stranu čtvrti a ke škole. Zmapujete, kudy Brooklyn šla, promluvíte si se zaměstnanci školy a jejími učiteli. Policisté, co dohlížíjí na přechodu, už jsou pryč, ale všichni dorazí na odpolední směnu dřív, abyste si s nimi mohli promluvit, než nastoupí na svá stanoviště na křižovatkách.“

„Jasná věc,“ odpovím.

„Sterlingová, ještě jedna věc.“

„Ať mě nevidí Mercerovi?“

„Udělej, co bude v tvých silách. Paní Mercerová je hysterická a její manžel na tom není o moc líp. A ačkoliv netvrdím, že vypadáš jako všechny modrooké blondýny na světě, musím říct, že téhle jsi opravdu dost podobná.“

Prohlížím si fotografii Brooklyn na tabletu a pak sklopím sluneční clonu v autě, abych se na sebe podívala do zrcátka. Wattsová má pravdu.

Tohle je jedna z věcí, které jsem opravdu upřímně nezvažovala, když jsem se rozhodla vstoupit do FBI. Samozřejmě jsem řešila, jak vypadám, to ano, ale čistě jen proto, že jsem takový ten typ blondýnky, která vypadá strašně mladě. Teprve v posledním roce nebo dvou už se mě kolegové v budově neptají, jestli jsem přišla do práce s tatínkem, ačkoliv nosím odznak a u pasu mám pistoli.

Bála jsem se, jestli mě někdo bude brát vážně, jestli mě někdo bude ochotný poslouchat a jestli si zjednám respekt. Sestavila jsem si tedy seznam pravidel, která v práci dodržuju naprosto bez výjimky.

Chodím oblékaná výhradně do černé a bílé. Vypadám stroze, přísně, není to vůbec holčičí ani mladistvé.

Vlasy mám stažené do drdolu, stejně strohého a přísného jako moje oblečení, a dávám pozor, aby nepřipomínal uzal, co nosí baletky.

Maluju se jen minimálně, dost na to, abych vypadala jako profesionál, ale ne tolik, aby se zdálo, že se moc snažím nebo že se maluju ráda. (Ve skutečnosti se maluju ráda. Miluju oční stíny, rtěnky, lesk na rty... Poličky vedle mého toaletního stolku vypadají jako na pobočce *Sephory*.)

Ve zpětném úhlu pohledu musím přiznat, že jsem se bála víc, než bylo nutné. I když jsem styl oblékání trochu změnila a už mi tolik nevadí vypadat trochu žensky, mimo jiné díky příkladu Ramirezové a dalších starších agentek, stejně se nemůžu ubránit tomu, abych se tím nezabývala.

Dřív jsem ale řešila výhradně jenom to, abych nevypadala příliš mladě, a v životě mě nenapadlo, že bych mohla připomínat oběť, a tím její rodině způsobit újmu.

Pak jsem přestoupila do Quantica, dozvěděla se o Faith Ed-isonové, viděla její fotky a všimla si, jak se její rodiče museli zhluboka nadechnout, než dokázali cokoli říct, když jsme se viděli poprvé. Jako dítě byla Faith modrooká blondýnka a možná, že by jí vlasy časem ztmavly. Třeba by mi vůbec nebyla podobná. Jedna věc je ale vědět tohle rozumem a druhá věc je vidět, jak se váš syn drží za ruku se ženou, která je jen o tři roky mladší, než by dnes byla vaše dcera, a vypadá stejně jako to dítě, o které jste přišli.

Nikdy jsem moc nepřemýšlela o tom, proč tak trvalo, než mě Bran představil rodičům, když jsme spolu začali chodit. Fotka, co má v práci vystavenou na registrače, mě nevarovala.

Sluneční clonu zase zvednu a už vjíždíme do ulice, kde bydlí Mercerovi. Vypadá to tu jako v cirkuse – všude stojí policejní auta, služební i neoznačená, sousedi, přátelé, členové rodiny i úplně cizí lidé tu popocházejí po zahradách i po ulici. Televizní štáby a dodávky parkují všude, kde se najde kousek místa, snaží se jen neparkovat na soukromých pozemcích. U jednoho domu stojí stánek s limonádou, kde se teď hlásí a zapisují dobrovolníci.

„Sakra práce,“ vzdychne Ramirezová. „To je ale binec.“

Vedle mě si Eddison promne strniště tou rukou, co ji nemá sevřenou v pěst.

3

Najdeme si místo na zaparkování dva domy od místa, kde se podaří zaparkovat Wattsové a jejímu týmu. Prvnímu uniformovanému policistovi, který se tu ukáže, poklepe Bran na rameno. „FBI. Hledáme kapitána Scotta.“

Otočí se a ukáže k domu Mercerových, kde na schodech verandy stojí policista v uniformě. Ruce má založené na prsou a příšerně se mračí, aby se k němu nikdo neodvážil ani přiblížit. Stojí rozkročený tak, že se ke vstupním dveřím nikdo nedostane.

„Díky.“

Nevím, zda je to autoritou, která z něj vyzařuje, rozhodným krokem, nebo výrazem v Eddisonově obličejí, ale lidé nám přímo uskakují z cesty. Když někam nastoupí v plné síle devět ozbrojených agentů FBI, mezi ostatními to vyvolá respekt. V jedné ze sousedních zahrad stojí ohromné hejno zářivě růžových kovových plameňáků. Ti, co jsou nejbliž k ulici, mají na krku přivázaný transparent, na němž stojí velkými tiskacími písmeny nápis BĚŽ NĚKAM, STEVE. Tyhle malichernosti mívá většinou na svědomí družstvo majitelů nemovitostí. Odevzdaně působící starší muž ale plameňáky vytahuje a jednoho po druhém je skládá do zahradnického kolečka.

Podobné dohadování většinou ustupuje do pozadí ve světle tragédie, která zasáhla celou čtvrt.

Eddison pomalu bledne, zatímco dlouhým krokem rázuje jako první k verandě Mercerových. Zarazí se těsně předtím, než se představí kapitánovi, a pohlédne na Wattsovou.

Ta se jen maličko usměje, když kolem něj projde, a nechá to být. Eddison už náš tým vede čtyři roky a je zvyklý na to, že se představuje jako první. „Kapitáne Scotte,“ pozdraví se Wattsová s mužem, co stojí na schodech, a ukazuje mu služební průkaz. Upravené prošedivělé mikádo jí úhledně poletuje kolem obličeje, zatímco přikývne. „Zvláštní agentka Kathleen Wattsová,“ a pokračuje tím, že představí každého z nás.

„Frederick Scott,“ odpoví kapitán a také přikývne. „Řekl bych, že vás rád vidím, ale nebudeme si nic nalhávat.“ Mrkne na mě a skoro se mu podaří zakrýt, jak sebou cukne.

„Nebudu s Mercerovými jednat přímo,“ řeknu mu.

„Stává se to často?“

„Docela jo.“

„Nelsone! Murdocku!“ Dva policisté, kteří stojí na konci příjezdové cesty, se otočí, když slyší kapitánovo volání. „Budete doprovázet tyto agenty. Udělejte, co budou potřebovat. Agentko Wattsová, představím vás rodičům. Je s nimi detektiv McAlisterová, ta bude vaší spojkou uvnitř.“

„Ramirezová,“ řekne Wattsová.

Ramirezová pospíchá po schodech hned za Wattsovou, a když mě míjí, hodí mi malou nylonovou tašku, kterou cestou vytáhla z kufru auta. Pak následuje Wattsovou dovnitř. Eddison tu zůstane, aby si promluvil s kapitánem, a zbytek týmu Wattsové se rozptýlí, aby plnil svoje úkoly.

Nelson i Murdock jsou poměrně mladí, bude jim něco mezi pětadvaceti a třiceti. U policie jsou už dost dlouho na to, než aby

měli dojem, že když dorazí FBI, potřebují se s ní poměřovat, a ne dost dlouho na to, aby byli zahořklí kvůli dřívějším sporům o to, kdo si ukousne větší díl práce. Tohle okénko bývá překvapivě úzké, ale já to vlastně chápu. Různá odvětví policejních orgánů by ráda spolupracovala dobře, ale ne vždycky se to daří.

Murdockovi po úzkém, velkém nose sjíždí brýle a na první pohled je to to jediné, co ho odlišuje od jeho kolegy. Kearneyová nás představí a oni nám chtějí podat ruku, ale pak se zarazí, nejspíš proto, že jsme ženy, a skončí to podivným polovičatým zamáváním do prostoru, který nás odděluje.

Po tomhle se přikláním spíš k tomu, že jim bude jen něco přes dvacet.

„Se kterou sousedkou chodí normálně domů?“ zeptám se jich.

„Bydlí tamhle,“ odpoví Nelson a ukáže přímo přes ulici. „Rebecca Coperniková. Rodiče se jmenují Eli a Miriam, bratr Daniel. Celá rodina je dnes doma.“

Zamíříme na druhou stranu ulice a po krátkém zaváhání nás oba policisté následují jako vystrašená štěňata. Kearneyová zaklepe na dveře. Já jsem sice v týmu déle, ale ona má jako agentka víc zkušeností. Neřešíme tu úplně, kdo je služebně starší, ale ve chvílích krize je to dobré vodítko. Obvykle lidi uklidní a dá jim najevo, kdo je ve vedení a na koho se můžou obrátit.

Dveře nám otevře Eli Copernik. Vypadá vyčerpaně. Buď vypadá takhle neupraveně vždycky, nebo má na sobě od včerejška pořád stejné oblečení. Ztěžka se opře o rám dveří a prsty přejeđe po modro-zlaté mezuzě, která je na něm připevněna.

Kerneyová nás představí, tentokrát pomaleji, než když nás představovala policistům. Eli pomalu přikývne a pustí nás do-

vnitř. Policisté krátce zaváhají a nakonec se rozhodnou zůstat stát na verandě, kdyby je náhodou volal jejich kapitán. Nebo na ně křičel. Nebo tak něco. Těžko říct, co je pravděpodobnější.

„Vím, že Rebecca včera přišla ze školy dřív, protože jí nebylo dobře,“ začnu, jakmile máme za sebou napjatou výměnu zdvořilostí. „Vím, že toho za poslední den zažila hodně, ale myslíte, že bych jí mohla položit pár otázek?“

„Nahore s ní je moje žena,“ odpoví Eli místo toho, aby řekl jasné ano nebo ne.

Kearneyová se se mnou setká pohledem a kratičce mrkne nahoru po schodišti. Pak se usadí v obývacím pokoji s Elim a s Danielem, což je typický čtrnáctiletý kluk, samá ruka, samá noha, a vypadá, že za pár měsíců vyroste snad na dvojnásobek své výšky. Já zamířím nahoru. Není těžké poznat, které dveře vedou k Rebecce do pokojíčku. Je na nich ledabyly namalovaná dřevěná destička ve tvaru duhy. Oblouk končí obláčky polepenými blýskavými nálepkami jednorožců navrstvenými na sobě. Potichoučku zaklepu, kdyby náhodou spala.

Dveře otevře Miriam. Pokud je to vůbec možné, působí ještě vyčerpaněji než její manžel. „Ach, bože,“ zasténá, ale pak se sebere. „Ne, počkejte, omlouvám se.“

„To je v pořádku, paní Coperniková. Taková je situace. Neberu si to osobně.“ Neusměju se, tady by se to nehodilo, ale přátelsky přikývnu. „Jmenuju se Eliza Sterlingová a jsem z FBI. Ráda bych si promluvila s Rebeccou, pokud myslíte, že to zvládne.“

„Má zánět dutin. Lékař jí včera předepsal antibiotika, ale...“

„Chápu. Jestli by to šlo, můžete tu zůstat s námi, a jakmile budete mít pocit, že je toho na ní moc, necháme toho.“

Pohlédne na zlatou Davidovu hvězdu, co se mi houpe na tenkém řetízku na krku, a rukou si mimoděk pohladí téměř stejný přívěsek, který jí spočívá na košili. „Tak dobře.“

Rebecca vypadá mizerně. Je bledá a na obličejí má nezdravé, horečnatě rudé skvrny. Obličej má oteklý, těžko říct, zda to je zánětem dutin, nebo tím, že asi hodně plakala. Matka se vedle ní posadí na druhou stranu postele a podá jí skleničku pomerančového džusu s brčkem.

Kleknou si vedle postele, aby se nemusela hýbat ani natahovat a dobře na mě viděla. „Ahoj, Rebecco. Jmenuju se Eliza. Jsem od FBI. Víš, co je FBI?“

Pokrčí ramena a hlavu skloní k jednomu rameni.

„Jsme jako policie, jenom nepůsobíme v jednom městě nebo státě, ale po celé zemi. Tady jsme proto, abychom pomohli najít Brooklyn.“

Popotáhne nosem a opře se o matku, která jí jemně hladí paži.

Sáhnou do tašky, co mi podala Ramirezová, a vytáhnou z ní béžového plyšového pejska. Kolem očí a na zadku má tmavší hnědé skvrny. Položím ho na postel Rebecce k ruce. „Tohle je pro tebe. Je mi jasné, že teď je toho na tebe moc. Bojíš se o svoji kamarádku a není ti dobře. Kdyby ses potřebovala vykřičet, do něčeho bouchnout nebo s něčím hodit, tenhle kámoš je přesně od toho. A kdyby ses potřebovala pořádně pomazlit, tak to taky zvládne.“

Jedním prstem přejede pejskovi po plyšovém oušku. Dřív jsme rozdávali plyšové medvědy, ale před třemi lety... no, před třemi lety jsme přešli na štěňátka, kočičky, opičky a jiné plyšáky, kteří nemají s medvídky nic společného.

„Potřebovala bych ti položit pár otázek, Rebecca, ale než se k tomu dostaneme, chtěla bych, abys mě pozorně poslouchala. Rebecca?“

Váhavě se mi podívá do očí. Proboha, chudák dítě.

„Tohle není v žádném případě tvoje chyba,“ řeknu jí jemně, ale rozhodně. „Neudělala jsi vůbec nic špatně. Brooklyn se neztratila kvůli něčemu, co bys udělala ty. Brooklyn se ztratila a je to hrozně smutné a taky děsivé a je mi jasné, že se možná cítíš provinile. Nejspíš jsi tu celou noc přemýšlela o tom, že kdybys nešla domů, kdybyste šly spolu, kdyby, kdyby...“

Po tvářích se jí koulí slzy, Rebecca přikývne a ještě víc se přitulí k matce.

„Tohle ale není tvoje chyba. Někdo ji unesl, protože si to umyslel, a to je ten jediný člověk, který za to může. Potřebuju, aby sis to opakovala, protože to je pravda. Dokážeš si to zapamatovat?“

Rebecca se ani nepohne, matka ji objímá pažemi, ale natáhne se pro plyšového pejska a pevně ho k sobě přitiskne. Konečně pomaloučku přikývne.

„Dobře. Tak si dej trochu džusu, zlato. Není lehké být nemocný.“

„Chci ji pomoci najít,“ řekne chraplavě, ale poslušně vypije zbytek džusu ze skleničky. Miriam prázdnou sklenici postaví na nízkou knihovničku vedle postele a uhladí Rebecce zpcené vlasy.

„To nejlepší, co teď můžeš pro Brooklyn udělat, je rychle se uzdravit. Je mi jasné, že to není jednoduché. Ale spousta lidí se tě bude na něco vyptávat a tím nám pomůžeš, když po ní budeme pátrat. Takže nám pomáháš už teď, zlatičko.“

Nepřesvědčilo ji to, ale upřímně, koho by to přesvědčilo? Jednou jedinkrát nejde domů se svojí nejlepší kamarádkou a Brooklyn někdo unese. Ať už je ochotná uznat, že to není její vina, nebo ne, přesto je to pro ni strašně těžké.

„Myslíš, že bych se tě teď mohla zeptat na pár věcí? Nebo by sis raději chtěla trochu odpočinout?“

„Najdete ji?“

Miriam zavře oči.

„Uděláme úplně všechno, co bude v našich silách.“ Natáhnu k ní ruku a Rebecca se jí po chvilce chopí a pevně ji stiskne. „Ráda bych ti slíbila, že ji najdeme, Rebecco, opravdu. Ráda bych ji přivolala jediným lusknutím prstů. Ale nechci ti lhát, ani teď, ani nikdy jindy. Brooklyn hledá spousta opravdu chytrých lidí a každý z nás udělá maximum pro to, abychom ji našli.“

Zírá na naše ruce, oči má červené a opuchlé. „Dobře. Jaké máte otázky?“

4

Asi o hodinu později zamířím zpátky dolů. Mám na Rebeccu ještě další otázky, ale začala podřimovat asi deset minut předtím, než její matka prohlásila, že je čas vzít si léky a trochu si odpočinout. Když nakouknu do obýváku, není tam Kearneyová, zato tam sedí Eddison. Balancuje na opěradle gauče a ruku má položenou na Danielových zádech. Rebečin bratr je předkloněný skoro až k zemi a obličej má zabořený v dlaních. Nechci je rušit, tak pokračuju do kuchyně, odkud slyším zvuky.

Eli stojí u dlouhé linky a před sebou má vyskládané přísady na sendviče. „Má pocit, že je to jeho vina,“ řekne a ani nevzhledne. „Tvrdí, že neměl jet na výlet, když nevěděl, jak se holky dostanou domů. Je mu čtrnáct, neměl by... nemusel by...“

„Rebecca mi říkala, že je skvělý, na to, že to je kluk.“

Prudce odfoukne, v nějakém lepším dni by se nejspíš zasmál. Na konci linky leží velký talíř a na něm už je vyskládaná úplná hromada hotových sendvičů. Mám podezření, že se Eli prostě potřebuje něčím zaměstnat, nejedná z hladu nebo proto, že by to bylo potřeba. Většinu těch sendvičů nejspíš snědí sousedé a policisté. „Miri včera volala Alici, když vyzvedávala Rebeccu. Nabídla jí, že se vrátí do školy a Brooklyn vyzvedne, až jí skončí škola. Alice jí řekla, ať hlavně vezme Rebeccu k doktorovi, že to s Franklinem nějak vyřeší.“

„A nějak se to pomotalo?“

„Frank řekl, že se o to postará, jenže pak ho odveleli na nečekanou poradou. Poslal Alici textovku, jenže ta měla několika-hodinový konferenční hovor a nepodívala se na telefon až do chvíle, než vyrážela domů. Já jen...“ Bezmocně potřese hlavou. „Neumím si to představit. Jak se teď musí nenávidět, to je... všichni to přece známe, takové to, že na něco zapomeneme, ale aby vám kvůli tomu zmizelo dítě...“

„Máma na mě jednou zapomněla a odjela pryč z města.“

„Cože?“

„Táta byl na služební cestě v zahraničí a my jsme chtěly vyrazit na prodloužený víkend k mámině sestře, co bydlela pár hodin od nás. Jenže máma odjela a zapomněla mě vyzvednout ze školy. Nakonec jsem celý víkend strávila u svojí nejlepší kamarádky.“

„To se pro vás nevrátila?“

„Vůbec jí nedošlo, že tam nejsem, dokud se jí na to nezeptala teta. Myslela si, že sedím uražená vzadu a nebavím se s ní. Rozhodla se, že jet několik hodin nazpátek by bylo moc stresující, že by z toho byla na nervy.“ Opřu se o linku z druhé strany a sleduju klidný pohyb jeho rukou nad sendvičovou výrobní linkou. „Měly jsme štěstí, že rodina mojí nejlepší kamarádky neměla v plánu nikam jet. Občas člověk něco pokazí, jen bychom nemuseli čekat to nejhorší, když už se to stane.“

Podívá se na mě jako zraněné zvíře, ale neprotestuje.

„Jak už jsem řekla vaší dceři, jediný, kdo za něco může, je ten, co unesl Brooklyn. Nikdo jiný.“

„Pracuju v rubrice Černé kroniky v *Timesech*. Víím, jaké jsou statistiky. Zvláště, když takhle dlouho trvalo, než se to začalo řešit.“

„Na statistiky se vykašlete.“

„Ale...“

„Ne, fakt se na ně vykašlete. Jasně, zažili jsme spoustu zklamání, ale také zázraků. Neodepíšu Brooklyn jako beznadějný případ jen kvůli statistice, a neměl byste to dělat ani vy. Naděje je mocná zbraň.“

„Staří Řekové byli přesvědčení, že naděje je ten nejhorší nepřítel. To jediné zlo, které se Pandoře podařilo zavřít zpátky do své skříňky.“

„Opravdu? Nebo to bylo to, co nám pomáhalo bojovat proti zlu?“

Ruce se mu zastaví a z mazacího nože odkapává hořčice. „Jste jí strašně podobná.“

Naštěstí v tu chvíli přijdou do kuchyně Daniel s Eddisonem. Daniel má červené oči a vypadá strašně napjatě. Jeho otec hned položí nůž a krajíc chleba, aby ho objal, a Daniel se k němu pevně přitiskne.

„Zase se zastavíme, když se budeme potřebovat na něco zeptat,“ řekne Eddison tiše. „Na krbové římse jsem nechal vizitku, kdybyste něco potřebovali vy. Kdybyste s Rebeccou potřebovali znovu k lékaři, dejte prosím vědět někomu z agentů nebo policistů.“

Eli přikývne a zaboří obličej do rozčuchané kštic svého syna.

Z domu odcházíme sami a zavřeme za sebou potichoučku dveře. Nelson ani Murdock nejsou nikde v dohledu, ale to nevádí.

„Rebecca mi nakreslila cestu, kudy chodí ze školy. Potřebujeme tady ještě něco vyřídit, než se tam půjdeme podívat?“ zeptám se.

„Ne, ale pošli Wattsové zprávu, ať ví, že vyrážíme.“

Napišu Wattsové, která odpovídá *Přijem. My u Mercerů*. Určítě píše levou rukou.

Kdysi dávno byla i Mercedes pohřešovaným dítětem. Díky tomu je kromě své přirozeně jemné povahy i nadmíru citlivá v podobných případech, asi tak jako Eddison dokáže navzdory svému naturelu jednat s chlapci, jako je Daniel, vyděšený starší bratr.

Moje zvláštní schopnost se většinou hodí až později, když se nám podaří najít podezřelého. Daří se mi nejlíp s rodinami těch, po kterých paseme.

Odložím telefon a zamíříme ulicí směrem ke škole. Shlukuje se tu spousta lidí, kteří by rádi pomohli, ale spíš tu jen překáží.

O pár domů dál nás zastaví starší paní a položí mi ruku na paži. „Ach bože. Ty jsi Alicina sestra?“

Protože Brooklyn je blondýnka po mamince.

Maličko odtáhnou klopou kabátu, aby byl vidět odznak a pistole, co mi visí u pasu. „Ne, madam. Jsem agentka Sterlingová. Tohle je agent Eddison. Jsme od FBI.“

Paní rychle ucukne. „Ach, tak to se strašně omlouvám. Jen jsem myslela... Vypadáte úplně jako...“

„Chápu. Znáte se s Mercerovými dobře?“

„Ne... ne úplně dobře. Brooklyn a Rebecca chodí do stejného oddílu jako moje vnučka Suzie. Ony...“ Zasměje se pro sebe a nepřítomně si prohrábne rukou šedivější kštici. „Moc se nemusí, obávám se.“

Pár minut si s ní povídáme a pak pokračujeme dál. Eddison si natukává poznámky do tabletu. Asi čtyřikrát se nám stane něco podobného ještě předtím, než zahneme za roh. Jeden starší muž

okolo sedmdesátky se smutnými očima úplně ustoupí, když mě uvidí, a na hrud' si přitiskne hrst letáčků. Když se o minutku později vzpomene, vidím, že je na nich vytištěná fotka Brooklyn.

Všimnu si, jak si mě Eddison s obavami prohlíží. „Tak to řekni.“

„To rozhodne Wattsová.“

„Ale?“

„Asi by ses měla připravit na to, že budeš pracovat z kanceláře. Když jsi jí takhle podobná, nepoleví to, ani když začneme pracovat mimo její čtvrt.“

„A nemohlo by se to naopak hodit? Vyděsit toho, kdo ji unesl?“

„Jestli je ještě naživu a jestli jsou vůbec v dosahu, aby je šlo vyděsit.“

To je pravda.

Povzdechnu si a podívám se dál ulicí. „Je to tu naprosto přehledné,“ podotknu.

Ušklíbne se, protože jsem takhle okatě změnila téma, ale hraje tu hru se mnou. „Žádné převislé stromy, široká ulice, spousta lamp. Nejspíš se ztratila za bílého dne, ale i tak, kdybys plánovala únos, tak bys to nechtěla udělat v téhle ulici.“

„Myslíš, že to někdo naplánoval? Nebo se jen chopil příležitosti?“

„Co říkala Rebecca?“ Přes obličej mu přelétne bolestný výraz. Jeho sestra měla taky takové kamarádky, včetně té nejlepší, se kterou chodila vždycky domů ze školy.

Trochu do něj vrazím, naše paže se na chvíli propletou, víc si v práci nemůžeme dovolit. „Nikoho divného si v posledních týdnech nevyšimla. Nikdo, kdo by jim věnoval neobyklou

pozornost nebo jim kladl nevhodné otázky. Nikdo mimo jejich čtvrt' ani školu s nimi kontakt nenavázal.“

Od kraje čtvrti je jen o kousek dál v ulici dobře vidět škola. Hlavní vchod se pozná podle semaforů a širších přechodů pro chodce, které tu jsou zvlášt' pro děti. Na každém rohu křižovatky stojí malá lavička, kde sedávají strážníci.

„Je to jednoduchá cesta,“ poznamená Eddison a popotáhne si svůj tmavě zelený šátek. Tenhle nosí do práce místo toho svítivě zeleného, který má kolem krku pokaždé, jakmile se ochladí. „Je to tu předvídatelné a naprosto přehledné. Není se kde schovat, nic, odkud by se dalo nečekaně vyskočit. Jakékoli auto, co tu zastaví, bude všem na očích a každý si ho všimne. Vypadá to, že to musel být někdo, koho znala a kvůli komu byla ochotná opustit obvyklou trasu.“

„Musíme zjistit, kdo byl ten den odpoledne doma. Ověřit, jak daleko mohla dojít, než si jí někdo všiml.“

„Co jí asi tak mohli nabídnout, aby ji nalákali?“

„Nejspíš to nesouviselo s domácími mazlíčky. Podle Rebeccy Brooklyn nesnáší kočky svojí matky a domácí zvířata obecně.“

„Myslíš, že by odmítla, kdyby jí někdo požádal, aby mu pomohla se ztraceným nebo zraněným zvířetem?“

„To netuším. Rebecca tvrdila, že většinou zastavuje ona a povídá si cestou domů se sousedy, zatímco Brooklyn dává pozor, aby šly rovnou domů.“

Pár minut postáváme na rohu a díváme se na projíždějící auta. Je těžké odhadnout, co je tu běžné a co je navíc kvůli pátrání. Eddison pohlédne na hodinky a strčí do mě loktem, a tak dojdeme zbývající kus cesty ke škole. Je to úhledný soubor budov z vybledlých červených cihel a šedého kamene, nemá to tu

vypadat okázale, spíš to působí přívětivě a příjemně. Až na tu řadu policejních aut, která lemují točnu pro autobusy.

„Zvláštní zálohy?“ poznamenám a ukážu směrem k služebním vozům.

„Nejspíš. Děti už vědí, že se Brooklyn pohřešuje. Jestli vedení školy za něco stojí, budou o tom s nimi mluvit, než aby dopustili, aby se rozšířily klepy a děti se začaly bát.“

U vstupu do školy nás přivítá mladý policista. „Co tu chcete?“ zeptá se nás ostře.

Jen se na něj podíváme.

Po chvílce trochu zrudne. „Omlouvám se. Já jen že dnes se do školy smí vstoupit jen z opravdu vážných důvodů.“

„Pochopitelně,“ řekne Eddison smířlivě. „Sáhnu si teď do kapsy u bundy, abych vyndal své doklady, je to v pořádku?“

Udělám to po něm. Když policista uvidí naše odznaky, viditelně se mu uleví, a než nám otevře dveře, zapíše si naše jména na papír. U recepcce postává a posedává skupinka zaměstnanců školy. U stropu místnosti visí televize, na které je ztlumený zvuk, ale běží tu místní zprávy s informacemi o pátrání po Brooklyn. Většina z přítomných televizi sleduje.

Starší paní se podívá směrem k nám a mile, byť trochu nuceně se na nás usměje. „Ten mladíček u dveří vás sem pustil?“

„Aspoň nejsem jediný, kdo si myslí, že by tam měl stát někdo trochu starší,“ dá jí za pravdu Eddison.

Žena obejde desku recepcce a krátce pohlédne na naše odznaky, které máme připnuté na opascích. „Jmenuju se Cynthia, jsem hlavní sekretářka školy. Co pro vás mohu udělat?“

„Rádi bychom si promluvili s ředitelem, pokud je to možné. Chápeme, že toho má dnes hodně...“

„Všichni toho dnes mají hodně,“ jemně mne přeruší, „a ať se budeme snažit sebevíc, jen tak se to nevyřeší. Většinu dne budeme ve školní jídelně mluvit k jednotlivým ročníkům. Třetí třídy dnes také mají dozor navíc. Chudák děvče.“

Nechá nás, abychom se zapsali na další papír. Ten první je určený jenom pro policisty a tento slouží k záznamům školy. Pak nás zavede dozadu do školní budovy. Chodby jsou jasně osvětlené, je to tu takové vybledlé a přehnaně čisté, jak to bývá právě jen ve školách a na úřadech. Každé dveře, které míjíme, jsou vyzdobené na téma Halloweenu nebo podzimu. Krásně uspořádané nástěnky informují o školních akcích a soutěžích ve čtení. Na jedné zahlédnu bezpečnostní tipy pro halloweenské koledování.

Cynthia si všimne, že si nástěnku prohlížím, a poznamená: „Uvažujme o tom, že na ten večer školu otevřeme, aby děti mohly koledovat ve třídách. Je tu bezpečno, dost světla... Děti asi budou trochu zklamané, ale umím si představit, že spoustu rodičů by to mohlo uklidnit.“

„To není špatný nápad,“ poznamenám, „když uvážíme, kolik dětí chodívá po skupinkách jen se staršími sourozenci, bez dozoru dospělých.“

V jídelně je právě pátá třída, všichni se vrtí na židličkách a sledují, jak se v hovoru střídá hospodářka školy a dáma ve fialovém kostýmku. Není to přednáška ani prezentace, je to reakce na aktuální situaci. Ocením, že se před dětmi nesnaží něco skrývat. V místnosti stojí i další dospělí, učitelé, asistenti a zřejmě i velká část ostatních zaměstnanců školy.

Cynthia nám posunkem naznačí, ať na ni počkáme, a proťáhne se podél zadní stěny jídelny až ke vzdálené stěně, kde se